

Vechten voor ic-opname door Pia van Egmond

‘Uw man mag dan wel een fitte 85-jarige zijn, in dit ziekenhuis komt hij echt niet op de intensive care’, deelde de SEH-arts mij losjes mee.

‘Waarom niet?’ vroeg ik geschokt.

‘Dat is hier het beleid; hij is boven de 80 en hij heeft bijkomende ziekten, die tellen allemaal mee. Hij heeft een darmtumor gehad!’

‘Dat is al vijftien jaar geleden curatief behandeld, en genezen. Mijn mans enige bijkomende kwaal is een hartritmestoornis. Daar heeft hij een pacemaker voor. Er is geen coronairsclerose. Hij is in een uitstekende conditie.’

‘Goed’, zei ze schouderophalend, ‘ik zal noteren dat uw man en u een volledig beleid willen.’ Ze deed een stap naar voren en keek vragend naar mijn man op zijn brancard.

‘Natuurlijk’, zei hij.

‘U moet wel beseffen dat u dan iedereen hier nog over u heen krijgt.’

‘Iedereen?’ vroeg ik gealarmeerd. ‘Wat bedoelt u daar precies mee?’

‘De intensivist, de cardioloog, het hoofd van de afdeling. U wordt vanavond gebeld, mevrouw.’

‘Dat merk ik dan wel’, zei ik strijdlustig.

‘En uw man krijgt ook nog een gesprek, alleen, als u naar huis bent.’

‘Welnee,’ zei ik ongerust. ‘Mijn man is ernstig ziek, hij is niet helder genoeg! Zij kunnen nu geen doordachte beslissingen van hem vragen in de afwezigheid van zijn gemachtigde!’

‘Dat kunnen ze best, reken maar nergens op!’ sprak de spoedeisende hulparts onheilspellend. ‘Zeg niet dat ik u niet gewaarschuwd heb.’

Ik was perplex. Ze bluft, dacht ik; of probeert ze nu oprecht om ons te waarschuwen? Tenslotte was ter sprake gekomen dat ik radiotherapeut was geweest.

Inmiddels was duidelijk dat mijn man een sepsis had. Hij was doodmoe en misselijk en wilde uitsluitend met rust gelaten worden. Hij kreeg de antibiotica, die hij al sinds de vorige dag slikte, nu per infuus en werd naar een rustig zaaltje vervoerd. We namen afscheid, hij wilde meteen gaan slapen.

Om half elf 's avonds ging de telefoon. Het hart zonk mij in de schoenen, het zal toch niet waar zijn dat ze werkelijk ... Onze zegsvrouw op de Spoedeisende Hulp had ons echter uitstekend voorgelicht. Het was de uroloog. Zij, de intensivist en de cardioloog waren op zondagavond nog even van huis gekomen om over mijn mans bed heen te besluiten dat hij niet in aanmerking kwam voor de intensive care.

'En hij begreep heel goed dat het op zijn leeftijd beter is hem daar niet op te nemen', deelde zij mee.

Ze belde slechts voor een formaliteit: mijn toestemming.

Een kwartier lang bleef zij geagiteerd aandringen, terwijl ik haar telkens opnieuw vertelde dat haar redenering mij niet logisch voorkwam en ik nooit toestemming zou geven om af te zien van ic aan iemand die ik niet kende en die niet eens beschikte over de volledige medische gegevens. Zij was bang voor zijn hart, zei ze steeds, op de ic zou hij overvuld raken, hij kreeg immers een infuus. Ten slotte beloofde ze dat ik gebeld zou worden 'als het slechter ging'.

Onmiddellijk erna heb ik getracht mijn man telefonisch te bereiken, wat, dankzij een behulpzame verpleegkundige, ook nog lukte. Drie artsen hadden over hem heen staan praten, vertelde hij. Het had erg medisch geklonken; hij had hen niet gevolgd.

'Heb je dan niet gevraagd wat ze bedoelden', vroeg ik, 'en gezegd dat je hen niet verstond?'

Hij zuchtte, 'Nee, ik heb ze laten praten. Maar wees niet bang, expliciete vragen hebben ze niet aan mij gesteld, dat weet ik heel zeker.'

De volgende ochtend was hij 'stabiel'. Die dag steeg zijn bloeddruk en ook zijn nierfunctie verbeterde. Hij werd naar een grotere zaal verplaatst. Een aantal dagen later waren ook de infectieparameters gedaald. Hij kon naar huis met orale medicatie.

In zijn dossier bleek te staan dat hij had ingestemd met het afzien van ic-opname.

Mijn weigering om hierin toe te stemmen had nog wel een gevolg gehad, begrepen wij later. De intensivist, van mijn weigering op de hoogte gesteld, had haar toestemming voor ic-opname voor vasopressinetoediening een aantal uren later al in het separate ic-dossier genoteerd, voor het geval zijn toestand nog zou verslechteren.

Nodig had hij dat uiteindelijk niet gehad, hij herstelde gelukkig zonder ic-opname. Echter zeker prettig om te weten dat protesteren zin heeft en mijn mening niet klakkeloos opzij geschoven was. De instemming van mijn man met het afzien van intensive care prijkt echter wel degelijk nog altijd in zijn dossier, ondanks verbeterde klachten hierover van onze kant.

De auteur was in haar werkzame leven radiotherapeut-oncoloog.

Bron: *Medisch Contact* 08, 22 februari 2024

[Medisch Contact 08 - medischcontact](#)